

INHOUD

1	Klanten wurgen.....	5
2	Een schrijvende prinses	9
3	Zakenmannenschool	15
4	Lieve Huppeldepup.....	20
5	Ondertussen bij de kinderboekenschrijvers (1).....	30
6	Lekker zielig.....	32
7	Valentijn en Valentien	36
8	Ik wil een papieren boek!	40
9	Fien Paniek	44
10	Aap uit de mouw	47
11	Boekmeter Barsema	51
12	Mouse in da house.....	56
13	Oud papier.....	59
14	Een halve meter boeken.....	63
15	Ondertussen bij de kinderboekenschrijvers (2).....	68
16	Een Prins Klaasjurk	70
17	Stinkboeken.....	75
18	Wolvengehuil	82
19	Boekmeter Barsema op school	89
20	Een etentje met koning Sjors	97
21	Baksteen licht, Baksteen huilt	103
22	Flitsactie.....	111
23	Baksteen haalt bakzeil.....	120
24	Een schaar met diamantjes	126
25	Fien danst de winkel rond	129
26	Happy heropening.....	133
	Dankbetuiging	144

1

KLANTEN WURGEN

‘Ik stop ermee!’ roept Fien Zonderling boos. Ze stormt de huiskamer op de verdieping boven de kinderboekwinkel binnen. Geschrokken komen haar kinderen de keuken uit.

‘Waar stop je mee?’ vraagt Dee.

‘Met De Olifant,’ antwoordt haar moeder. Ze ploft op de bank neer.

‘Dat meen je niet!’ roept Dorus. ‘De Olifant mag niet dicht!’

Fien schudt haar hoofd. ‘Ik zie het niet meer zitten. De mensen kopen te weinig kinderboeken. En als ze het al doen, vinden ze dat online makkelijker.’ Ze zucht. ‘Er zijn vandaag nog niet eens tien klanten binnen geweest. Een van hen was ook nog eens een oma voor wie niks goed genoeg was. Boeken waren of te dun of te dik, er stonden te veel of te weinig plaatjes in, het was te veel voor meisjes of te veel voor jongens. Ik kon haar wel wurgen.’

‘Nooit wurgen,’ zegt Dee. ‘Dan houd je geen klanten over.’

Haar moeder schiet in de lach. Ze schopt haar schoenen uit en legt haar benen op de salontafel. 'Het is me wat, zo'n winkel.'

'Het stortte vandaag van de regen, mam, dan gaat natuurlijk niemand voor z'n lol naar buiten,' zegt Dorus.

'Behalve de huisbaas, dan,' zegt Fien boos. 'Die zou ik wél willen wurgen. Tussen de buien door kwam hij doodleuk vertellen dat de huurprijs binnenkort omhooggaat. Nou, dan kan ik het helemaal schudden.'

'Dat kan-ie toch niet zomaar doen?' roept Dorus boos.

'Ja, hoor. Die Roelof Baksteen schijnt de wet aan zijn kant te hebben en hij beweerde vanmiddag dat hij veel meer kan verdienen aan een hippe koffietent. Als die huurverhoging door gaat, houdt het gewoon op.'

'Wat ga je dan doen, mama?' vraagt Dorus benauwd. Hij denkt aan de skeelerclub waar hij zijn zinnen op heeft gezet – dat kan hij dan wel op zijn buik schrijven.

'Ja, en waar moeten we dan wonen?' vraagt Dee. 'Ik wil hier blijven, ik ben hier geboren.'

Dorus lacht. 'Grapjas, jij komt uit Somalië.'

Dee steekt haar tong uit. 'Bij wijze van spreken, oen. Ik was nog geen anderhalf toen ik door papa en mama werd geadopteerd. Van Somalië weet ik niks meer, dit is mijn geboortehuis.'

'Ik ben hier écht geboren,' zegt Dorus.

'Nee hoor, in het ziekenhuis,' reageert Fien droogjes. Op hetzelfde moment klinkt de keukenwekker. Dee rent langs hun moeder heen naar het fornuis. 'Mijn ovenschotel!' roept ze.

‘Ach, ik had dat natuurlijk niet moeten roepen, dat ik er de brui aan wil geven,’ zegt Fien, als ze aan tafel zitten. ‘Misschien valt het allemaal mee. En anders zoek ik wel gewoon een leuke baan.’

‘Maar je vindt De Olifant toch het allerleukste van de wereld?’ zegt Dee.

Fien knikt. ‘Maar op deze manier gaat de lol er wel helemaal af.’

‘Kunnen kinderboekenschrijvers niet wat voor je doen?’ zegt Dorus, die nogal praktisch van aard is.

‘Behalve boeken schrijven, bedoel je?’ grapt Fien. Ze scheidt nog wat eten op. ‘Wat heerlijk is dit, zeg.’

Dee glundert. ‘Misschien willen kinderen hun verjaardagsfeestje in De Olifant vieren,’ bedenkt ze spontaan. ‘Dan bak ik een taart en ’s morgens serveren Dorus en ik een ontbijtje.’

Fien schudt meteen haar hoofd. ‘Die taart mag je bakken,’ zegt ze, ‘maar ketende kinderen in De Olifant wil ik niet, hoor.’

‘Boekpresentaties,’ oppert Dorus dan.

‘Wie komt er nou naar dit gat?’ reageert zijn moeder. ‘Schrijvers kiezen vaak voor grote, bekende boekhandels om hun boeken te presenteren.’

‘Jeetje, jij wilt ook niks,’ zegt Dee een beetje pinnig.

‘Ja,’ zegt Dorus. ‘Schrijvers willen niet dat er wéér een boekwinkel verdwijnt, hoor. Die willen dat hun boeken ook in échte winkels worden verkocht.’ Hij plant het heft van zijn mes op tafel. ‘Er moeten hier dus meer schrijvers komen. Bekende, zoals Pol Frankenstein, Sjaak Limburg en Roald Dahl.’

Wij zorgen ervoor dat de winkel vol kinderen komt. Een bomvolle Olifant.'

Dee knikt enthousiast. 'We lokken ze met ijsjes of snoep en een boek met handtekening. En de schrijvers kunnen op zolder overnachten als ze van ver komen.'

Fien grijnst. 'Roald Dahl komt niet, die is allang dood.'

'O, jammer,' zegt Dorus. 'Die schrijft eh... schrééf zo grappig.'

'Je moet reclamefolders laten drukken,' gaat Dee door. 'En...'

Fien geeft een stopteken. 'Jongens, ik vind het heel fijn dat jullie zo willen meedenken, maar ik heb al zo veel dingen geprobeerd en het schijnt allemaal niet veel te helpen. Ik moet hier echt even op puzzelen...'

Als ze 's avonds op hun kamer in bed liggen en Fien in de huiskamer een boek zit te lezen, buigt Dee zich naar Dorus toe en fluistert: 'We moeten het met opa bespreken. Die is altijd goed in dingen verzinnen.'

'Ja, en met papa,' zegt Dorus. 'Die kan dat ook goed.'

'Want we laten het niet gebeuren dat De Olifant wordt gesloten!' zegt Dee vastbesloten.

2

EEN SCHRIJVENDE PRINSES

De ouders van Dorus en Dee zijn gescheiden. Vader Goof woont gelukkig dichtbij, maar de kinderen slapen niet vaak bij hem. Goof is kunstschilder en woont sinds de scheiding in zijn atelier, een klaslokaal in een oud schoolgebouwtje. In de overige lokalen zitten andere kunstenaars, onder anderen een beeldhouwer en een vrouw die videokunst maakt.

‘Jullie kunnen zo vaak langskomen als je wilt,’ had vader Goof tegen Dorus en Dee gezegd, ‘maar met z’n drieën in één ruimte wonen is niks. Bij je moeder hebben jullie tenminste een eigen plek.’

De kinderen gaan ook regelmatig op bezoek bij opa Simon, de vader van Fien. Hij woont een paar straten verderop. Hij is een gepensioneerde kapitein van de grote vaart en hij zit altijd vol verhalen. Tot zijn grote verdriet is oma Aleida overleden, en hij vindt het maar wat fijn als zijn kleinkinderen langskomen.

De volgende dag, na schooltijd, gaan ze meteen naar hem toe.

‘Als daar mijn favoriete kleinkinderen niet zijn,’ zegt opa, die in de tuin de krant zit te lezen.

‘Wij zijn je enige kleinkinderen, opa,’ zegt Dorus.

‘Dan klopt het, dus.’

‘Opa, we willen je wat vragen,’ begint Dee. ‘Mama wil stoppen met De Olifant en...’

‘Alweer?’ reageert opa. ‘Ach, dat heb ik al zo vaak gehoord.’

‘We denken dat ze het deze keer serieus meent,’ zegt Dorus.

‘Ja,’ zegt Dee. ‘De huur gaat weer omhoog en het lukt allemaal niet meer.’

Dorus legt een arm om opa’s schouders. ‘We willen niet weg uit ons, eh... geboortehuis en er zijn vast dingen te bedenken om de winkel te redden, maar zelf komen we er niet helemaal uit.’

Opa knikt.

‘Wat hebben jullie tot nu toe allemaal bedacht?’

Dee somt het op.

‘Goeie plannetjes,’ zegt opa. Hij denkt even na. ‘Die kinderboekenschrijvers moet je gewoon mailen, een lekker zielige mail. Schrijvers verzinnen graag verhalen over zielige kinderen. Misschien komen jullie dan in een boek.’

Dee zucht. ‘Wat kan ons het schelen of we in een boek komen, als de winkel maar gered wordt.’

Opa steekt zijn vinger in de lucht. ‘Hebben jullie al aan prinses Valentien gedacht?’

Dorus trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Prinses Valentien?’